

Nascut dintr-un impuls entuziast de reorganizare plus noii veniti in clasa a X-a, E-ul si-a gasit locul pe care avea sa-l pastreze pana la sfarsit la capatul dinspre scara al holului de la etajul trei, o camera pe coltul cladirii, chiar deasupra cancelariei. Cea mai periculoasa pozitie, caci orice tropot (si erau multe), orice strigat (si erau si mai multe) si orice nazbatie (ce sa mai vorbim...) se auzeau imediat prin podeaua subtire si ecourile durau mult mai mult decat faptele insele. O clasa de uman si, pe vremurile acelea, asta spunea totul – cei care nu faceau fatza la specialitatile de mate-fizica si al caror destin trebuia sa se insereze tragic in zona « profesiunilor de rangul doi ».

N-a fost sa fie asa. A X-a E era orice, numai o clasa de rangul doi nu. Treizeci si sase de pusti cu personalitate care pareau sa-si fi pus in gand sa inventeze toate nebuniile din lume, doar pentru ca anii de liceu sa ramana memorabili. Care au reusit sa treaca de toate momentele « grele » de atunci (si Capalna a fost doar unul din multe...) IMPREUNA. Memoria acelei comuniuni in spirit si dandana a ramas in sufletul fiecaruia din noi – si asta se vede mai bine abia acum cand, despartiti de 30 de ani si o intreaga lume (geografic vorbind, caci nici o clasa nu si-a risipit fostii elevi mai mult decat a noastra – din Anglia in Portugalia, din USA in Canada, Elvetia, Israel sau Franta...) reluam cu bucurie niste legaturi care de fapt nu s-au pierdut niciodata. In cei trei ani de existenta ai E-ului, prietenii si grupuri s-au facut si desfacut. Am rezistat la perindarea atator profesori (la romana, vreo cinci ; la chimie, vreo 3 ; la matematica... - dar cine voia sa faca matematica la uman !?!), la pasiuni si iubiri, la suparari si impacari. Am rezistat la razboiul surd cu diriginta noastra, tovarasha Frangopol, care nu ne-a dorit niciodata, nu ne-a iubit niciodata, nu ne-a aparat niciodata – ba chiar din contra, s-ar putea spune. Cu totii existam impreuna in sufletul fiecaruia dintre noi.

Multa lume isi aduce aminte de concertul Phoenix din '74 – un mare eveniment, singurul concert (plus Cenaclul Flacara) organizat in incinta unui liceu la acea vreme. Dar oare stiti ca aceia care au facut posibil acel moment au fost colegi de-ai nostri de la E ?

La un moment dat, dupa ce seria profesorilor cu specializare in Anglia sau America s-a cam incheiat, am « primit » la chimie un profesor ciudat. Nu cred ca-si mai aduce aminte cineva cum il chema, dar toti ii spuneam « Bibilu' » pentru ca acest cuvint, echivalent in vocabularul lui cu « device, gimmick » sau orice altceva de acest gen, revenea mereu in toate povestile cu care ne chinuia. Umplea tablele cu formule intr-o ordine pe care numai el o intelegea si din cand in cand se intorcea brusc spre noi si, de la inaltimea celor 1,50 m ai sai zbiera cat il tineau plamanii : « Te-am vazut !!!! Ai 2 !!! Pushcaria te mananca !!! » si arata cu degetul unde se nimerea – de cele mai multe ori, spre vreunul dintre noi care statea cuminte si incerca sa inteleaga ceva din amalgamul de pe tabla... Din cand in cand ne povestea despre preotii budhisti care mediteaza si se ridica de la pamant (« Fara bibil !!! ») si ne amenintza ca lumea se va sfarsi intr-un aprilie, « ...cand liliacul va-nflori din nou » (asa cum spuneau versurile dintr-un cantec stupid pe care ni-l si fredona cu aceasta ocazie). Pentru el, femeia « da din coada ca o codobatura » si probabil ca incerca sa verifice si pe la eleve, caci ne-a povestit cum a fost dat afara dintr-o scoala de la Buzau (dovada : un articol de ziar pe care il pastra cu sfintenie) pentru ca se uita pe sub fustele (prea scurte...) ale elevelor.

Mai era si doamna Motreanu, delicata profesoara de romana, de o blandete rara, care nu s-a suparat niciodata de shotiile nenumarate din partea baietilor – nici de sarmalele lui Ionut (Giuseppe) Draghinda, nici de mingiutele de hartie (facute tot din teancul de Scanteia care zacea neatins pe un colt al catedrei, cu saptamanile...) sau baloanele care

zburau prin clasa la ora ei. Ne vorbea despre Bacovia cu evlavie si uite ca a reusit sa ne faca sa-l iubim si sa-l tinem minte – pe el si pe dansa.

Mai era si Alec, profesorul nostru de istorie (de fapt, profesor de engleza) cu freza careia fetele de la C ii gasisera corespondent la Cicero, invatam istorie impreuna, el alaturi de noi si se chinuia sa ne opreasca sa copiem... Mi-am descoperit talentul de avocat datorita lui cand am sustinut o pladoarie disperata pentru mine si alti cativa colegi prinsi « cu cartile pe fata » pana cand ne-a schimbat nota 1 cu 10... Avocat n-am mai ajuns, desigur, caci eram a treia in rand la Fetele de la Capalna...

Era acolo Randolph, Radu Surdulescu, profesor formidabil, dar de o modestie rar intalnita, atunci ca si acum. Un OM care, ca si Henry – Mircea Tatos al nostru, si-a primit portia de suferinta cu demnitate, ridicindu-se deasupra celor care l-au lovit. Literatura engleza se transforma la orele lui intr-o poveste nesfarsita cu personaje magice, pe care nu puteai sa le uiti usor. Invatam de placere si nu cred ca lipsea vreodata cineva de la orele lui. Astazi e profesor la Universitate si ii invidiez putin pe tinerii studenti care au sansa sa-i soarba cuvintele...

Mai era si Magdalena Popescu, profesoara de latina si istoria literaturii universale – oare de ce imi aduc aminte de ea ? Poate pentru ca intonam ca niste caraghiosi « Aeneadum genitrix hominum divumque voluptas Alma Venus coeli... » (daca ma gandesc putin, imi amintesc tot pasajul...) pe post de corul antic si pentru ca, intr-o vreme cand umpleam, cu pasiune, pagini intregi de literatura m-a facut sa-mi jur in sinea mea ca nu voi mai scrie niciodata... M-am tinut de cuvânt o vreme, pe urma am mai scris din nou, dar bucuria interioara din acele vremuri nu s-a mai repetat niciodata.

Si Tatos... Henry al nostru, care la inceput a « triat » grupa cat a putut, se duceau fetele plangand la « madam » Herescu... si ne-a invatat atatea lucruri, pe langa engleza pe care o repetam ca pe o rugaciune – mai tineti minte, cei 8 din grupa noastra, cand venea la clasa cu poezii de Leopardi si Petrarca? De la el am aflat cine a fost Nietzsche, de la el am invatat sa pretuiesc poezia, de la el am invatat – toti, cred – ca si cand te doboara cineva trebuie sa ramai cu fruntea sus si cu sufletul senin si sa-ti gasesti drumul inapoi spre lumina... Nu, eu nu am fost la berea « de absolventi » cu restul grupei, cred ca eram in Italia, la matusa-mea, tin minte cat m-am bucurat... Era ultima sansa de a mai « fura » putina liniste inainte de examene... si cat s-a bucurat Henry cand i-am spus ca plec... cred ca a presupus ca voi alege lumea si nu ma voi mai intoarce... dar cum sa nu ma intorc, asa cum fac nebuneste de 30 de ani, sa-mi beau cupa cu otrava aici, pana la capat ? Creme de la creme, asa spunea... acestia eram noi, cei 8 din grupa lui Henry de la E. Si asa am ramas, indiferent ce am ajuns sau ce ni s-a intamplat intre timp. De asta avem forta de a merge mai departe si sufletul limpede ca al unui copil... de asta stim sa ne punem intrebari si sa cautam raspunsuri... si mai ales de asta trebuie sa ne revedem. In poza (prima) pe care mi-a trimis-o Viorica Lupu in urma cu cateva luni, zambetul ei era la fel ca acum 30 de ani, si dintr-o data nu ma mai mira ca toata lumea ma recunoaste, si pe mine, si acum, desi m-am schimbat mult de-a lungul anilor, DUPA OCHI SI DUPA ZAMBET... este ceea ce ne-a daruit acea solidaritate eterna care s-a construit intre noi... si e cel mai important lucru care ramane...DE LA « E ».